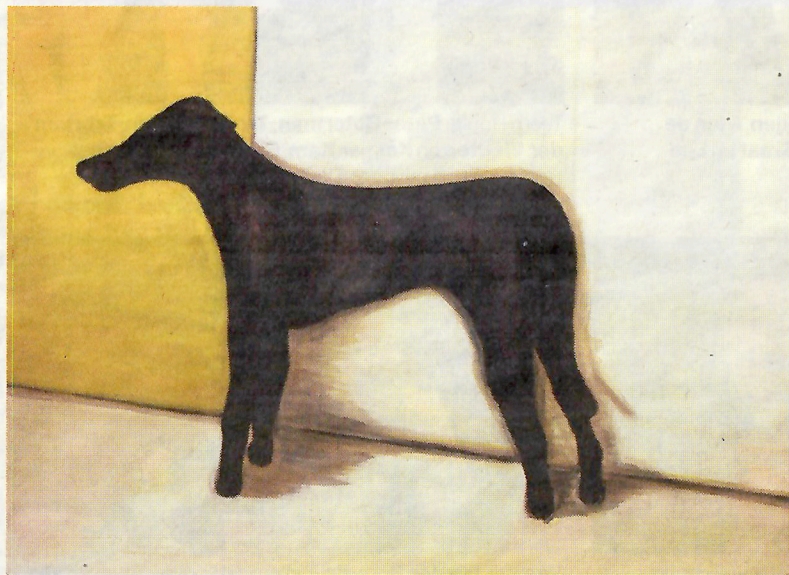

'De vorm is mooi, maar ik heb niet zoveel met honden'

→ **Jonah Falke schilderde veel honden, zoals *Dog (black, standing)*. 'Je kunt alles schilderen, uiteindelijk gaat het over de mens.'**

Maarten Moll
AMSTERDAM

Jonah Falke (1991) debuteerde vorig jaar met de roman *Bontebrug*. Maar hij is ook schilder. Bij Galerie Bart heeft hij nu zijn eerste solo-expositie met veel schilderijen van honden.

Jonah Falke wilde geen mensen meer schilderen. Vond hij te expliciet. Hij schilderde wel honden. Heel veel honden. Maar wie Galerie Bart bezoekt, waar Falkes werk hangt, ziet, hoewel de honden overheersen, toch mensen. *Dogs & Faces* heet de eerste solotentoonstelling van Falke.

"Ik wilde alleen maar honden gaan schilderen, maar op een gegeven moment miste ik wel mensen, en toen ben ik die portretten gaan schilderen." Al was ook dat niet de bedoeling. In elk geval geen lichamen meer. Licha-

men zeggen zoveel, en dan schilder ik ze meestal nog naakt ook. Veel te confronterend. Het mag van mij wel minder duidelijk. Een hond is ook wel naakt, maar die heeft nog een vacht."

We staan voor een groot doek dat hij in 2016 schilderde: *Dogs (lying)*. Drie honden die op een houten vloer liggen. Hij wijst de honden aan. "Eerste kerstdag, tweede kerstdag, derde kerstdag. Ja, heel snel geschilderd. En ik heb niet zoveel met kerst. We aten geen hond die avond..."

Heel klein hoofd

Jonah Falke debuteerde vorig jaar als schrijver met *Bontebrug* (Lebowski), een (licht autobiografische) coming-of-ageroman over een jonge schilder die vanuit de Achterhoek naar Amsterdam trekt om schilder te worden.

Nu debuteert hij dus als schilder. Hij is beide, maar nooit tegelijkertijd. Als hij niet schrijft, schildert hij, en als hij

niet schildert, schrijft hij. "Anders wordt het troebel in mijn hoofd. Ik moet me op een ding concentreren, kan niet te veel over alles nadenken. Ik heb ook maar een heel klein hoofd, haha."

Hij ziet overeenkomsten tussen het schrijven en het schilderen. "Het komt uit dezelfde bron, heeft dezelfde rafelige sfeer. Al gebeurt toch wel iets anders dan als je een boek aan het schrijven bent. Schrijven slokt je helemaal op, bij een doek heb je de fysieke afstand. Schilderen is rustiger om te doen. Je kunt een stap terug doen. En ik denk tijdens het schilderen het liefst zo weinig mogelijk na. Ik wil nooit te bedacht schilderen. Er moet wel iets wringen."

Toch nog even terug naar die honden. "Honden staan verder van de mens af, maar toch ook dichtbij. Iemand die naar die schilderijen keek zei: 'De mensen zijn er afgeknipt.' Dat